

předpokládáný, soud zjišťuje a také po zákonu odůvodňuje (§ 270 čís. 5 tr. ř.). Rovněž je zjištěními rozsudkovými osvětlena a na jisto postavena pohnutka, z níž jednání obžalovaného vyplynulo. Bylyť to nároky, které napadený snažil se přivést k platnosti proti obžalovanému jakožto nemanželskému otci. Výrok, odsuzující obžalovaného pro zločin podle Šu 99 tr. zák. odpovídá proto zjištěnému stavu věci i zákonu; v důsledku toho nemůže býti řeči o pouhém přestupku podle Šu 431 tr. zák., jenž podle stavu věci mohl naopak přicházeti v úvahu v souběhu se zločinem podle Šu 99 tr. zák. Není tu proto podkladu pro dovolání se důvodu zmatečnosti čís. 10 Šu 281 tr. ř.

Čís. 2060.

I když zmatečností trpí rozsudek okresního soudu jen ohledně jednoho ze spoluobžalovaných, jest zrušiti rozsudek podle Šu 475 odstavec druhý tr. ř. i ohledně druhého, souvisí-li jeho jednání nerozlučně s jednáním prvního (§ 56 tr. ř.).

Po zrušení rozsudku z důvodu Šu 475 odstavec druhý tr. ř. může soud v novém řízení rozhodnouti v otázce viny zcela neodvisle od stanoviska, zaujatého ve zrušeném rozsudku a není nijak omezen ve výměře trestu.

(Rozh. ze dne 26. srpna 1925, Zm II 307/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalované do rozsudku krajského soudu v Jihlavě ze dne 15. května 1925, pokud jím byla stěžovatelka uznána vinnou přestupkem podle Šu 8 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc příslušnému okresnímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl. V otázce, o niž tu jde, uvedl v

d ů v o d e c h:

Dovolávajíc se důvodu zmatečnosti čís. 9 b) Šu 281 tr. ř. uplatňuje zmateční stížnost obžalované, že rozsudkem krajského soudu v Jihlavě jako soudu odvolacího ze dne 19. září 1924 neprávem byl podle Šu 475 odstavec druhý tr. ř. zrušen rozsudek okresního soudu v Jihlavě ze dne 30. července 1924, jímž stěžovatelka a Vilém Č. byli sprostěni z obžaloby pro přestupek podle Šu 8 odstavec první zákona, a jímž okresnímu soudu bylo nařízeno, by odstoupil spisy státnímu zastupitelství k zavedení zákonného řízení. Postup odvolacího soudu neodpovídá prý, pokud jde o stěžovatelku, zákonu, ježto rozsudek okresního soudu mohl býti z důvodu Šu 475 odstavec druhý tr. ř. zmatečným nikoli ohledně stěžovatelky, nýbrž jen ohledně Č-y, ohledně něhož vyšlo na jevo, že byl již dříve dvakrát potrestán pro přečin lichvy. Zrušením osvobozujícího rozsudku okresního soudu a vznesením nové obžaloby a napotomním odsouzením stěžovatelky byla prý porušena přísná zásada ne bis in idem, ježto stěžovatelka byla pro týž přestupek dvakrát obžalována. Stížnost je bezdůvodná. Předně je dovolávání se důvodu čís. 9 b) Šu 281 tr. ř. již formálně pochybeno, poněvadž důvod ten podle úvodní věty čís. 9 Šu 281 tr. ř. předpokládá, že v otázce, jež zavdává podnět ku stížnosti, nalézací soud vynesl výrok, v rozsudku však takového výroku vů-

bec není. Nehledíc k tomu nemůže býti v daném případě řeči o porušení oné zásady. Předpis Šu 475 odstavec druhý tr. ř. ustanovuje, že v případě, v němž rozhodoval okresní soud o činu, který je přečinem neb zločinem, dlužno rozsudek k návrhu státního zástupce zrušiti a zavésti řízení podle zákona. Tomu bylo tak i v provedeném případě. Poněvadž citovaný zákonný předpis nařizuje zrušení rozsudku beze všeho omezení, mohou o dalším řízení platiti pouze všeobecné zásady trestního řízení, při čemž může sborový soud v otázce viny rozhodnouti zcela neodvisle od stanoviska, zaujatého v rozsudku zrušením podle Šu 475 odstavec druhý tr. ř., a není také nijak omezen ve výměře trestu, poněvadž jde o zcela nové a samostatné řízení. Byť i zmatečností, pro kterou byl rozsudek okresního soudu zrušen, trpěl ve skutečnosti jen výrok ohledně Viléma Č-y, musil býti zrušen rozsudek i ohledně stěžovatelky, ježto jednání její souviselo nerozlučně s jednáním Č-ovým, takže bylo nutno proti oběma jednati společně (§ 56 tr. ř.). Důvod zmatečností čís. 9 b) Šu 281 tr. ř. nemá proto podstaty.

Čís. 2061.

Skutková podstata zločinu loupežné vraždy ve smyslu §§ů 134, 135 čís. 2 tr. zák. vyžaduje dvojího úmyslu: zavraždit a oloupiti; posléze uvedený úmysl musí tu býti aspoň již při předsevzetí vraždy.

Jest důvodem k opravnému řízení ve smyslu Šu 331 tr. ř., zodpověděli-li porotci otázku, zda obžalovaný spáchal loupežnou vraždu sice kladně, však s dodatkem »bez úmyslu«. Opravné řízení zahájiti jest i ohledně otázky, související s otázkou, jež vadně byla zodpověděna.

(Rozh. ze dne 27. srpna 1925, Zm I 452/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského jako porotního soudu v Liberci ze dne 4. května 1925, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem loupežné vraždy podle §§ů 134, 135 čís. 2. tr. zák.

Důvody:

Dovolávajíc se důvodu zmatečnosti čís. 5 Šu 344 tr. ř. uplatňuje zmateční stížnost, že přes odpor obhajoby bylo připuštěno opravné řízení pro domnělou nejasnost, pokud se týče neúplnosti zodpovězení otázky hlavní a pro rozpor, jenž se prý jevil mezi odpovědí na otázku hlavní a odpověďmi na dvě otázky dodatkové. Tím prý byly porušeny zásady řízení a přivoděna zmatečnost podle čís. 5 Šu 344 tr. zák. Stížnost je bezdůvodna. Porotcům byla dána tato hlavní otázka: »Jest obžalovaný Zdeněk V. vinen, že dne 20. února 1925 v R. proti Augustinu U-ovi v úmyslu, by ho usmrtil a násilím jeho osobě učiněným na se převedl cizí věci movité, zardousiv jej provazem, jednal takovým způsobem, že z toho vzešla smrt jeho?«. Odpověď porotců zněla: 1 hlas »ano« v úmyslu, 11 hlasů »ano«, bez úmyslu. Uvedenou právě otázkou byli porotci tázáni, zda obžalovaný spáchal vraždu loupežnou. K takto kvalifikované vraždě vyžaduje se podle ustanovení §§ů 134 a 135 čís. 2 tr. zák. úmysl dvojí;